

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/59/2025
Identifikačné číslo spisu:	5123234202
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5123234202.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpená: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému D. Š., narodenému XX. J. XXXX, T. Q. X. XXX, o zaplatenie 2.980,75 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 9Csp/21/2023, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. októbra 2024 sp. zn. 9CoCsp/35/2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom sp. zn. 9Csp/21/2023 zo dňa 9. apríla 2024 žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

1.1. V odôvodnení konštatoval, že žalobou doručenou Okresnému súde Žilina dňa 16. 08. 2023 v spojení s jej doplnením, sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 2.980,75 eura, spolu s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 13. 12. 2022 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava a žalobkyňou postúpil postupca pohľadávku voči žalovanému, vyplývajúcu z vyššie uvedenej úverovej zmluvy, na žalobkyňu. Postupca so žalovaným uzatvoril dňa 20. 01. 2020 zmluvu č. 567285290, na základe ktorej poskytol postupca žalovanému peňažné prostriedky. Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. Výzvou zo dňa 15. 07. 2022 postupca vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok vo výške 285,34 eura a upozornil ho na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Keďže žalovaný omeškané splátky neuhradil, vyhlásil postupca podaním zo dňa 17. 08. 2022 mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 16. 08. 2022 a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 2.340,34 eura v súlade s čl. 8, ods. 8.1 písm. a/ Produktových obchodných podmienok. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v posudzovanom prípade k platnému zosplatneniu úveru zo zmluvy č. 5167285290 zo dňa

20. 01. 2020 nedošlo. Konštatoval, že z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 17. 08. 2022 nevyplýva, konkretizácia splátky, pre ktorú sa veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. rozhodla vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Podľa súdu prvej inštancie teda nebolo preukázané, že mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená pre neuhradenie splátky splatnej tri mesiace pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti. Konkretizácia splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol úver zosplatiť a požadovať jeho jednorazové zaplatenie, je pritom zásadného významu pre posúdenie splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie takeého práva veriteľom zosplatiť úver, tiež je rozhodujúca pre posúdenie otázky premlčania, t. j. je rozhodujúca pre začiatok plynutia premlčacej doby a posúdenie, či uplatnený nárok nie je v nadväznosti na § 54a Občianskeho zákonníka a § 100, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka premlčaný. Pre absenciu konkretizácie splátky v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nebolo možné posúdiť splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného súd prvej inštancie právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru vyhodnotil podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre jeho neurčitosť ako neplatný právny úkon. Takýto neplatný právny úkon nevyvoláva žiadne právne účinky a jeho titulom preto ani nevzniklo právo Slovenskej sporiteľni, a.s. požadovať zaplatenie celého nesplateného zostatku úveru. Vzhľadom na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky žalobkyňa nenadobudla predmetnú pohľadávku, ktorá bola predmetom žaloby a preto súd prvej inštancie žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne zamietol.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 15. októbra 2024 sp. zn. 9CoCsp/35/2024 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Z uvedených dôvodov sa v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

2.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že ak má byť účelom ustanovenia § 53 ods. 9 OZ možnosť spotrebiteľa zabrániť predčasnému zosplateniu dlhu zaplatením konkrétnej splátky s ktorou je v omeškaní viac ako tri mesiace, je nevyhnutné presne a nezameniteľne identifikovať túto splátku vo výzve, na ktorú sa viažu zásadné právne účinky ako mimoriadne zosplatenie a začiatok plynutia premlčacej doby. Uviedol tiež, že identifikácia splátky je tiež nevyhnutná preto, že predčasné zosplatenie je právom veriteľa, nie jeho povinnosťou, a je na jeho uvážení, či a pre ktorú omeškanú splátku (za súčasného naplnenia zákonných podmienok v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ) sa rozhodne toto svoje právo využiť. V nadväznosti na uvedené dodal, že z tohto dôvodu nemôže obstať odvolateľkine bagatelizovanie vymedzenia konkrétnej splátky. Takýto výklad by totiž oslaboval možnosť dlžníka odvrátiť zosplatenie a následné postúpenie pohľadávky. Odvolací súd zdôraznil, že § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ je prejavom právnej ochrany dlžníka ako slabšej strany v spotrebiteľských sporoch. Podľa odvolacieho súdu na uvedených záveroch nič nemení ani rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 na ktoré odkazovala žalobkyňa. Odhliadnuc od ojedinelosti tam prezentovaného záveru, označené rozhodnutie neponúka žiadne vysvetlenie (okrem konštatovania, že explicitne táto povinnosť zo zákona veriteľovi nevyplýva), prečo konkretizácia určujúcej splátky postráda právnu relevanciu. Taktiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15. decembra 2022 sa zaoberá problematikou začiatku plynutia premlčacej doby pri spotrebiteľských zmluvách, nie náležitosťami výzvy v intenciách § 565 OZ. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť odôvodňovala ustanovením § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka uviedla, že odvolací súd odôvodnil rozsudok arbitrárne, pričom vniesol do problematiky vyhlásenia splatnosti úveru v sporoch s prvkom spotrebiteľa nepredvídateľnosť. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie spočívajúce v rôznej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu vo vzťahu k otázke, „či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 OZ a § 565

OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku chce pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej má prísť k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ náležitosťou takýchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť takýchto právnych úkonov.“ Dovolateľka uviedla, že dovolací súd v tejto veci zaujal stanovisko v uznesení Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozhodnutí uviedol: „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení; ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premĺčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti“. Dovolateľka ďalej poukázala na rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu o totožnej otázke, a to v rozhodnutí zo dňa 26. júna 2024 sp. zn. 5Cdo/197/2022, v ktorom zaujal stanovisko svedčiacie v prospech uvádzania konkrétnej splátky pre ktorú dochádza k zosplatneniu. V kontexte citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu dovolateľka uviedla, že najvyšší súd pristupuje k výkladu ustanovenia § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ rozdielne, preto dovolanie smeruje voči riešeniu otázky, kedy dovolací súd v uvedených rozhodnutiach dospel k protichodným záverom ohľadom povinnosti špecifikácie splátky a následne k skutočnosti, či táto je alebo nie je podmienkou platnosti tohto úkonu. Dovolateľka žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

8. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na

neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Dovolateľka v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP namietala, že odvolací súd odôvodnil rozsudok arbitrárne a nekonzistentne a vniesol do problematiky vyhlásenia splatnosti úveru v sporoch s prvkom spotrebiteľa značnú nepredvídateľnosť.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolený súd“) konštatuje, že z podaného dovolania nie je možné ustáliť, v čom konkrétne má spočívať dovolateľkou všeobecne tvrdená arbitrárnosť, nekonzistentnosť a nepredvídateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Naopak, preskúmaním odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (ktoré z hľadiska konania na súde tvoria jednotu) dovolací súd zistil, že obidva sudy presvedčivo a správne vyhodnotili dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodnili (§ 220 CSP a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007) starostlivo prihliadajúc na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnení súdnych rozhodnutí vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Sudy vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutí dbali aj na ich celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutiach rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospeli, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, spravodlivé a presvedčivé. Sudy nižších inštancií súčasne vychádzali z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01. 07. 2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11).

13. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že namietanú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobkyne v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

15. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodila aj z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že dovolanie je vo vzťahu k nesprávne právne posúdeniu písané máťuco, dovolateľka miestami namietala dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c), následne však rozvádza argumentáciu aj k dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Napriek uvedenému, dovolací súd nemôže byť formalistický a preto posúdil dovolanie podľa jeho obsahu (čl. 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP), majúci za to, že dovolateľka namietala odlišnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

16. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, lebo pri jej riešení ešte nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo jeho jednotlivé senáty naďalej zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich rozdielnom rozhodovaní.

17. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

18. Dovolateľka v posudzovanom prípade k nesprávne právne posúdeniu v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, „či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku chce pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej má prísť k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ náležitou takýchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť takýchto právnych úkonov, ktorá je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne. Poukázala na podľa jej názoru odlišné rozhodnutia dovolacieho súdu vo veci sp. zn. 1Cdo/123/2022 a sp. zn. 5Cdo/197/2022.

19. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľka v danom prípade zákonu zodpovedajúcim spôsobom vymedzila právnu otázku, riešenie ktorej podľa jej názoru je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozdielne a zároveň označila rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke mali zaujať rozdielne právne závery.

20. Dovolateľka poukázala na rozdielne riešenie vymedzenej právnej otázky v uznesení najvyššieho súdu z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022 a v uznesení najvyššieho súdu z 26. júna 2024 sp. zn. 5Cdo/197/2022.

21. Senát 1C dovolacieho súdu uznesením sp. zn. 1Cdo/123/2022 zrušil rozsudok krajského a okresného súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia v otázke začiatku plynutia premlčacej lehoty predčasne zosplateného spotrebiteľského úveru. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí právny názor o nadbytočnosti konkretizácie omeškanej splátky vo výzve či oznámení o zosplatení vyslovil len ako protiargument k nie pre vec rozhodujúcej argumentácii dovolateľov o špecifikácii omeškanej splátky ako podmienky platnosti zosplatenia. Uvedené akcentoval Ústavný súd Slovenskej republiky nasledovne: „ (...) len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, ktoré hoci sú súčasťou odôvodnení rozhodnutí dovolacieho súdu, nemožno považovať za záväzné právne názory,

keďže neboli dôvodom, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť.“ (porovnaj sp. zn. III. ÚS 157/2025).

22. Obdobne senát 5C v uznesení z 26. júna 2024 sp. zn. 5Cdo/197/2022 zrušil rozsudok krajského a okresného súdu z procesných dôvodov, teda primárne neriešil otázku, či vo výzve pred zosplatením musí byť konkretizovaná omeškaná splátka, len sa jej na okraj dotkol popri konštatácii dôvodnosti nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia; nešlo teda o rozhodnutie o právnej otázke podľa § 421 ods. 1 CSP, ale o vade zmätočnosti podľa § 420 CSP. Dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia len ako obiter dictum uviedol, že „ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatiť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený“.

23. Vo vzťahu k položenej právnej otázke žalobkyne, dovolací súd konštatuje, že táto bola medzičasom vyriešená v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022 ako judikát, publikovaný pod č. R 34/2025 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025, ktorého právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“.

24. Z bodu 12. odôvodnenia predmetného rozhodnutia tiež vyplýva: „Vo vzťahu k prvému z uvádzaných aspektov (a k prvej trojici otázok z dovolania, ktoré boli v skutočnosti otázkou jedinou a ktorých/-ej/ podstatou s výnimkou naviazania na jednotlivé úkony v procese zospláťovania úveru je, či žiadosť o jednorazové splatenie a/alebo upozornenie musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškanie s ktorou má dôjsť k strate zodpovedajúcej výhody) totiž platí, že ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ spôsobuje v drvivej väčšine prípadov, vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej OZ o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ)“.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že dovolateľkou označené rozhodnutia nie sú vo vzájomnom rozpore. Dovolací súd preto uzatvára, že v dovolaní nastolená právna otázka nie je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

26. S poukazom na uvedené dovolací súd konštatuje, že je nie daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, v dôsledku čoho dovolací súd dovolanie žalobkyne aj v tejto časti podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné odmietol.

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.